

Och den ljusnande framtid är vår?

Jackan fladdrade bakom pojken när han girade runt hörnet och rusade nerför gatan. Det var en ovanligt fin dag, himlen var klarblå och en sval bris höll den tunga luften i rörelse. *Vi förtjänar inte detta.* Han sneddade över gatan och undvek med nöd och näppe att bli påkörd av lastbilen som kom farande söderifrån. Föraren tutade ilsket åt honom men han sprang bara vidare, endast vagt medveten om världen runt omkring.

Vid nästa gathörn rusade han omkull en äldre kvinna och pärmén som han höll i landade på ryggen och öppnades. Den svaga vinden hann föra med sig flera stycken papper innan han lyckades stänga pärmén. Damen som han sprungit in i stirrade chockad upp på honom med en blick av avsmak. Med fasa tryckte pojken pärmén mot bröstet och sprang vidare.

Flickans röda skor klickade mot stengolvet när hon gick genom korridoren. Hon hade sitt hår utsläppt idag. På så sätt kunde de inte kalla henne *Råttsvansen*. Hennes klänning var nyinköpt och mycket dyr, flickan hade sett till att det syntes, för att utesluta *Fattiglapp* och *Trasan*. Hon hade duschat två gånger på morgonen och tuggade tre olika sorters tuggummi för att inte ge dem någon anledning till *Stinkis* eller *Skunken*. Hon hade gjort allt i sin makt för att få dem att tycka om henne, eller åtminstone få dem att lämna henne i fred.

De stirrade på henne när hon steg in i klassrummet vilket fick henne att förlora fokus för en halv sekund. Hennes röda skor gled till på det hala stengolvet och i nästa stund låg hon på golvet, böcker och papper utspridda överallt. Ingen sade ett ord men hon kände deras blickar i ryggen, kunde nästan höra allt de skulle ropa till henne på rasten. *Klumpeduns*. *Bambi*. *Idiot*. Golvet var kallt mot hennes kind. Hon ville inget hellre än att ligga kvar där för alltid och slippa möta deras hånande blickar. Långsamt reste hon sig och började plocka upp sina böcker.

Molnen susade förbi utanför bilfönstret. Den unga kvinnan lade huvudet mot rutan och slöt ögonen. Hennes vän i förarsätet höjde volymen och sjöng med i låten på radion. Den unga kvinnan var knappt en kvinna, hon var tillräckligt ung för att fortfarande kunna kallas en flicka, men den senaste tidens händelser hade fått henne att åldras flera år.

- Är du okej? frågade kvinnans vän.

Kvinnan nickade och öppnade ögonen.

- Jag vill bara få det här gjort så att vi kan åka hem igen, sa hon och följde vägen med blicken.

- Du är så modig som gör det här, sa hennes vän. Jag vet att dina föräldrar inte tycker att det är rätt och...

- Jag vet, avbröt kvinnan.

Hon lade handen på magen.

- Jag vet, viskade hon igen.

~

När jag växte upp sa mina föräldrar att jag kunde bli vad som helst. Om jag bara ville det så kunde jag bli vad som helst. Jag börjar tvivla på det nu. Jag kan vilja något hur mycket som helst, men det kommer alltid finnas saker jag inte kan kontrollera. Det kommer alltid finnas människor som sätter käppar i hjulet på mig. Det kommer finnas de som retar mig i skolan för att jag inte ser ut som dem, eller för att jag är tjej, eller för att jag är kille, eller bara för att. Det kommer finnas de som nekar mig en abort för att "barnet har rätt till ett liv" utan

att tänka på att jag också har det. Det kommer finnas de som slår mig och mördar mig för att jag inte har samma tro som dem. Det kommer finnas de som skickar tillbaka mig till de som sprängde mitt hus och dödade min familj för det var där jag föddes. Det kommer finnas de som förstör jorden jag står på och lämnar över de trasiga massorna till mig att bygga ett liv på. Hur mycket jag än vill så kommer det alltid finnas sådana personer. Tack vare dem kommer jag inte kunna bli vad som helst.

~

Pojkens andhämtning ekade i trapphuset när han flög uppåt, två steg i taget. Pärrens kanter skar in i hans hud men han vågade inte lossa på greppet av rädsla att tappa den igen.

Långt under sig hörde han fotsteg och rop. De ropade på honom, skrattade åt honom, medan de närmade sig. Han hade gjort allt för att skaka av sig dem ända sedan de först fått syn på honom vid skolan, men allt hade varit förgäves. De var fortfarande kvar.

Han visste att det var en dålig idé men han hade inga andra val. Han tryckte pärren hårdare mot bröstet och tvingade sig själv att springa fortare.

De slog henne inte. Inte med händerna i alla fall. Flickan stod mitt på skolgården och hörde deras ord hagla ner över henne. *Äckel. Idiot. Loser. Pryd. Ful. Fet. Fattig.* Flickan stod upp men hade lika gärna kunnat ligga ner under tyngden av deras förolämpningar. Hon bet sig i läppen för att inte börja gråta. Tårar var som bensin på deras eld.

Hon trodde att det skulle bli enklare med tiden. Att orden skulle göra mindre ont. Att hon skulle bli stark nog att inte låta dem göra henne illa. Det blev inte enklare. Det blev inte ens uthärdligt. Det var hennes eget fel. Det var hon som inte var stark nog. Hon var bara en patetisk liten unge som inte kunde ta hand om sig själv. Det var hennes fel att de inte tyckte om henne, vems skulle det annars vara?

Tårarna rann ner för flickans kinder medan orden haglade ner över henne. Hennes ord blandade med deras. *Äckel. Svag. Idiot. Värdelös. Patetisk. Ful. Fet. Fattig.* Orden tryckte ner henne på knä och gjorde henne mindre än minst.

Läkaren klämde och kände och tittade på den unga kvinnan. Minst tio gånger blev kvinnan frågad om hon var säker på vad hon gjorde. *Vill du verkligen göra detta? Du vet om att det finns andra alternativ, eller hur? Helt säker på att det är det här du vill göra?* Som om det inte var svårt nog redan. Men kvinnan var bestämd. Hon kunde inte ta hand om ett barn nu. Hon hade en skola att gå till och vänner att vara med. Hennes liv var komplicerat nog som det var, hon behövde inte ännu ett liv att ta hand om.

Självklart hade det varit ett svårt val. Även om fostret inte var en riktig människa än kändes det som om hon hade ihjäl någon. Hennes konservativa föräldrar hade inte varit till någon större hjälp. Det var illa nog att hon var med barn, att hon ville ta bort det var tydligen ännu värre enligt dem. Det var därför hon var hos läkaren med sin vän. Den enda vän som inte hade lämnat henne för att hon var *en fet hora som borde brinna i helvetet.*

Läkaren klämde lite till och visade sedan in den unga kvinnan till ett annat rum. Hon var redo för ingreppet, förklarade han och log.

Vinden var starkare uppe på taket än nere på marken. Pojkens keps blåste av hans huvud och försvann över kanten innan han hade tid att reagera. Han stängde luckan bakom sig och började leta efter ett gömställe. Medan molnen blåste in över den klarblå himlen hukade han sig ner bakom ett rör och blundade.

Flickans rum var mörkt och tyst. Det lämnade mer än nog plats till orden. Hon hörde dem lika tydligt nu som på skolgården. *Äckel*. Hon lade sig ner på sängen. *Idiot*. Hon tryckte kudden mot öronen i ett försök att stänga orden ute. *Fet. Ful. Värdelös*. Återigen började tårarna strömma ner för hennes kinder och gav orden nytt bränsle. *Mes. Lipsill. Fegis*.

Den unga kvinnan tog på sig jackan och nickade långsamt medan läkaren förklarade att operationen hade gått bra. Kvinnans vän satt fortfarande i väntrummet. De kramades och vännen sa återigen hur modig kvinnan var. Kvinnan log svagt. Hon visste att hon hade gjort det rätta, men ändå kändes det så fel. Det enda hon kunde tänka på var vad hennes föräldrar skulle säga när hon kom hem igen. Om hennes pappa skulle bli så där arg som bara han kunde bli och om hennes mamma skulle skrika eller gråta eller både och. Hon drog upp dragkedjan på jackan och steg ut i solskenet.

Pojken hörde inte fotstegen. Han såg inte deras skuggor. Han fick ingen som helst förvarning innan en av dem hittade hans gömställe och drog upp honom på fötter. Skrikande försökte pojken göra sig fri, men den andra var betydligt större och starkare och höll pojken i ett fast grepp medan resten av dem hånade honom. De ropade åt honom och kallade honom saker som han aldrig trott att folk faktiskt sa. Allt på grund av den han var. De sa åt honom att återvända dit han kom från, att han inte hörde hemma i deras land. De lyssnade inte när han försökte förklara att han var född i samma land som dem. De lyssnade inte på något av det han sa. Det enda som spelade någon roll för dem var hur han såg ut. Resten brydde de sig inte om. Pojken kämpade vilt medan de förde honom närmare och närmare kanten på hustaket.

Flickan satte på kranen och tvättade av ansiktet. Hon betraktade sin bild i spegeln och försökte förstå för den hundra gången. Varför de höll på så med henne, vad det var för fel på henne och hur hon skulle få stopp på det. Hennes blick föll på rakhyveln som låg på handfatskanten och med ens gick det upp för henne. Hon lät vattnet rinna medan hon låste badrumsdörren.

Solen bländade kvinnan när hon kom ut. Hennes vän ledde henne bort till bilen medan hon pratade. Kvinnan lyssnade inte. Hon kastade en blick över axeln mot den bruna fasaden av abortkliniken. Hon visste att hon hade gjort rätt val. Hon visste att hon inte hade kunnat ta hand om barnet. Hon önskade bara att hennes omvärld hade varit lite mer stöttande i hennes val. De var nästan framme vid bilen när kvinnan hörde någon ropa hennes namn.

Pojken svajade till.

Flickan lossade ett rakblad.

Kvinnan vände sig om.

Han såg deras sneda leenden och hatiska blickar när de knuffade honom närmare kanten. Pärmerna föll i marken och papprena blåste iväg åt alla håll. Pojken svalde sitt skrik och slöt ögonen när de kastade honom över kanten.

Hon kände svetten rinna nerför pannan. Orden ringde i hennes öron. Hon tog ett nytt grepp om bladet och blottade handleden. Blodet rann lika rött som flickans skor när hon började skära.

Hon hann se mannens ansikte, hans beslutsamma blick och pistolen i hans hand innan hon hörde det första skottet avfyras. Hon kände smärtan i bakhuvudet när hon slog i den asfalterade parkeringsplatsen med blodet strömmande ur hålet i bröstet. Kvinnans sista tanke gick till hennes ofödda barn.

~

Det här händer hela tiden. Inte på grund av att pojken *ville* falla offer för rasistiska hatbrott. Inte på grund av att flickan *ville* bli nedbruten tills det inte fanns något kvar av henne. Inte för att den unga kvinnan *ville* bli mördad för att hon vägrade ge upp sin framtid.

Det här händer hela tiden på grund av att samhället idag ser ut som det gör. På grund av att tidigare generationers värderingar har format världen på ett sätt som gör att människor inte accepteras som de är. Det händer på grund av att folk fortfarande är oförmögna att förändra sin syn på hur världen borde se ut och det har fått otaliga unga människor att tappa sin tro på framtiden.

Det här händer hela tiden, överallt i världen, och ändå har folk mage att säga till oss att den ljusnande framtid är vår.